Блукав і світу білого не бачив,
на велелюдді, як у пущі, жив.
Але почув не шепіт – легіт наче:
"Згадай мотив".

І ти згадав мотив.

Все, що невірні сльози навертало,
поникло враз, бо ти збагнув тоді,
що не його – тебе було замало
йому у дні і ночі молоді.

Як він звучав у ті веселі роки?
Де літував? А де він зимував?
А повернувсь, відбувши повні строки,
з яких потоків і з яких отав?

Хтось возвістив про нього, боже правий,
хтось навертає леготом: "Лети...",
послухавши потоки і отави,
повіривши у зірку сироти.

Але чому ж ти посмутнішав нині?
І легіт милосердний не пройма
тебе у зраді, ніби у гордині,
якій ні краю, ні кінця нема.